

O troch prasiatkach

Disciplína

Známa rozprávka o troch hravých prasiatkach – súrodencoch, ktorí sa rozhodli, že si každý z nich postaví vlastný domček pri rieke. Dvom prasiatkam robota vôbec nevoňala a chceli mať túto úlohu čím skôr za sebou. Ich lenivosť však využil hladný vlk...

🕒 12 min

😊 3+

Boli raz tri prasiatka. Volali sa Ňuf, Buf a Puf. Ňuf bol **najstarší a najskúsenejší**. Rodičia ho odmala vychovávali tak, aby dohliadal na svojich mladších bratov, ktorí stále mysleli len na bezstarostné **hry na lúke**. Ňuf sa, samozrejme, tiež rád hrával, ale musel plniť aj úlohy dospelákov.

Okolo ľavého oka mal čiernu škvrnu. Buf s Pufom si ho preto občas doberali a pýtali sa ho, či sa ráno zabudol umyť. Ňufa to vždy poriadne napajedilo, lebo sa každé ráno **poctivo vyumýval**, aby šiel príkladom svojim mladším bratom.

Ňuf bol veľmi múdry a rád poučal aj svojich bratov. No im sa to nie vždy páčilo. Keď sa im už nechcelo počúvať poučky staršieho brata, spustili chichot a paprčkami ukazovali na Ňufov fliachik. Nato sa zväčša spustila naháňačka a presne o to Bufovi a Pufovi išlo. V behu boli rýchlejší, pretože Ňuf bol trochu ťarbavý, a keď bežal, ozýval sa **poriadny dupot**.

Prostredný brat Buf bol malý nezbedník a rád vymýšľal nové hry a dobrodružstvá, na ktoré nahováral najmladšieho Pufa. Často premýšľal nad tým, či sa aj on bude musieť raz stať dospelákom, lebo učenie a povinnosti ho nebavili. Ani poslúchanie staršieho brata a rodičov mu veľmi nešlo a tí sa preto často na neho hnevali. Buf dobre vedel, že dospelých treba na slovo počúvať, ale niekedy ho nové dobrodružstvá tak zlákali, že zabudol na všetky svoje povinnosti.

Najmladší Puf nebol v tomto o nič lepší. Najradšej celé dni vylihoval v tráve a popri tom, ako sa vyhrieval na slniečku, si pískal **svoju obľúbenú pesničku**. Obľuboval hru na schovávačku, no tú mali bratia už dávno zakázanú, pretože Puf sa rád zatúlal až do lesa, kde takmer vždy cíhal večne hladný vlk. Neraz museli Pufa pred ním ratovať, a tak jedného dňa rodičia zavelili, že schovávačke je koniec.

Starý vlk bol prefíkaný a neustále si robil plány, ako všetky prasiatka pochyť a uvariť si z nich chutný obed. Vlk už dostal nejednu príučku od baču zo salaša, ktorý mu zakaždým poriadne vyprášil kožuch, keď si robil chůtky na ovce v ohrade. Tie sa vždy držali pokope, a keď hrozilo nebezpečenstvo, **mékali ako o dušu**, aby zobudili baču.

Čas utekal, Ňuf, Buf a Puf rástli ako z vody a čoskoro im bolo v ich príbytku tesno. Jedného dňa rodičia bratom oznámili, že je najvyšší čas osamostatniť sa.

„Už ste všetci veľkí a je načase, aby ste si postavili svoje vlastné domy,“ povedal otec.

Najstarší Ňuf súhlasne prikývol a dlho neotáľal. Všetko si dobre premyslel, pripravil a rozplánoval. Presne tak, ako ho to učili rodičia. Každá práca sa musí robiť zodpovedne – to počúval neustále. Rozhodol sa preto, že si svoj dom postaví z tehál, aj keď tento spôsob bol najťažší a trval zo všetkých najdlhšie. Onedlho sa už z lúky ozýval buchot a klepot ako **na naozajstnej stavbe**.

Mladším bratom sa však stavanie vlastných domčekov veľmi nepozdávalo, pretože to takmer s istotou znamenalo koniec všetkým hrám.

Mladší Buf sa teda rozhodol, že si postaví **domček z dreva**. V lese bolo dreva dosť, a tak si povedal, že takýto domček mu bude určite postačovať a ani sa veľmi nenarobí.

No a najmladší Puf bol taký lenivý, že sa rozhodol postaviť si malý domček zo slamy. Nechcelo sa mu nič plánovať a už vôbec nad niečím premýšľať. Puf rýchlo pozbieral slamu po okolí, **suché konáre**, ktoré našiel pri lese, poopieral o seba a na ne začal **ukladať slamu**. Táto robota mu šla veľmi rýchlo a domček bol čoskoro takmer hotový.

Keď Buf videl, že Puf má svoj príbytok už hotový, zakričal na neho: „Počkaj ma, Puf. Ja už len dokončím dvere na svojom domčeku a bežím hneď za tebou. Pôjdeme sa konečne spolu hrať.“ Buf narýchlo **zatíkol pár klincov**, ktoré mali držať dvere. Tie síce držali, ale boli celé nakrivo a pri zatváraní

vydávali zakaždým **strašný vrzgot**.

Zatiaľ čo sa Buf a Puf bezstarostne hrali na lúke, najstarší Ňuf ešte stále pracoval na dokončení svojho murovaného domu. Dvaja mladší bratia sa mu chodili vysmievať a neustále ho provokovali, aby sa s nimi išiel naháňať.

„Načo ti je taký murovaný dom?“ **dobiedzal Buf**.

„Pod' sa s nami radšej hrať!“ **kričal naňho Puf**.

Ale Ňuf sa nedal odradiť. Vedel, že chce mať pekný murovaný dom, a bol ochotný na ňom **tvrd** pracovať.

O pár dní už aj najstarší brat dokončil svoj dom a všetci traja sa spoločne hrali na lúke. Netušili, že ich pri hre **pozoruje hladný vlk**. Na salaš za ovcami sa už veľmi nehrnul, pretože vedel, že ho tam čaká iba ďalšia príučka, a už ho všetky hnáty boleli z toho, čo mu bača zakaždým poriadne vyprášil kožuch. Čučoriedky sa mu zunovali a brúsil si zuby na niečo poriadne.

Len sa mu tak slinky zbiehali, ako milé prasiatka pozoroval. Vyšiel z lesa a pustil sa rovno za nimi. Prasiatka sa rýchlo rozbehli **do svojich domčekov**. Najmladší Puf vkĺzol do svojho slameného prístreška a vyčkával, čo sa bude diať. Čochvíľa k jeho domu pribehol vlk. Poriadne sa nadýchol a celou silou fúkol **do slameného domčeka**. V tej chvíli z domčeka zostali len konáre opreté o seba a všade naokolo poletovala slama.

„Mám ťa, už mi neujdeš!“ kričal vlk na najmladšie prasiatko.

Lenže Puf zobral nohy na plecía a utekal, **čo mu sily stačili**, za svojím starším bratom Bufom.

„Rýchlo, rýchlo, ponáhľaj sa!“ **povzbudzoval ho Buf**.

Puf to len tak-tak stihol a obaja bratia rýchlo zabuchli dvere **na drevenom domčeku**. Vlč chvíľu krúžil okolo domčeka a rozmýšľal, ako sa dostane dovnútra. V bruchu mu vyhrávali muzikanti a už si predstavoval, ako si prasiatka pripravuje na obed.

Poriadne sa nadýchol a celou silou fúkol **do dreveného domčeka**. Domček sa však ani len nepohol.

Natešené prasiatka si vydýchli a kričali na vlka: „Choď preč! Aj tak nás nedostaneš. Tento domček je pevný a nezrúti sa. Môžeš fúkať, koľko chceš.“

Vtom si vlk všimol krivé dvere. Ledva držali na pántoch a trčali z nich klince, ktoré lenivé prasiatko poriadne nezatĺklo, pretože sa ponáhľalo za svojim bratom, aby sa mohli spolu hrať. Vlk sa z celej sily **rozbehol a bum**: dvere sa ihneď rozleteli na márne kúsky.

„Mám vás! **Už mi neujdete!**“ kričal vlk.

Puf a Buf vzali nohy na plecía a utekali **za najstarším bratom**.

„Pomóc, zachráň nás!“ volali. Ten ich už vyzeral z okna svojho murovaného domu.

„Rýchlo, ponáhľajte sa!“ súril ich Ňuf.

Buf a Puf to stihli v poslednej chvíli a bleskovo za sebou **zabuchli dvere**. Vlk opäť krúžil okolo murovaného domčeka a rozmýšľal, ako sa dostane dnu. Od hladu už takmer nevidel. Poriadne sa nadýchol a celou silou fúkol **do domu z tehál**. Domčekom ani len nezatriaslo.

Rozradostené prasiatka si vydýchli a kričali na vlka: „Choď preč! Nemáš žiadnu šancu sa k nám dostať. Tento domček je odolný a nezrúti sa. Môžeš fúkať, koľko chceš.“

Vlk premýšľal, ako si teraz poradí. Dvere na domčeku pevne držali a nešlo nimi hnúť. No aj tak sa rozbehol a z celej sily **vrazil do dverí**. Bum!

„Au, au, to bolí,“ ujúkal vlk.

Otrasený sedel na zemi a ďalej hútal, ako sa do domčeka dostane. Vtom zbadal komín a s ním novú príležitosť. „Komín predsa nemajú ako zavrieť. Vyleziem na strechu a komínom sa zošuchnem priamo do domu,“ uvažoval vlk a už sa aj šplhal na strechu.

Keď prasiatka videli, čo vlk stvára, začali sa obávať: „Čo budeme robiť? Vlk vkĺzne dolu komínom a všetkých nás pochyťá.“

Ale Ňuf sa hneď vynašiel. Rýchlo naložil do pece drevo a **poriadne zakúril**. Vlk bol už takmer celý v komíne, a keď sa začal valiť z pece obrovský kúdol dymu, nemohol ani dnu, ani von, pretože sa zasekol.

„Pomóc, pomóc!“ kričal ako o dušu.

O chvíľu sa ozvala **rana ako z dela**. Vlk vyletel ako delová guľa a pristál až v čučoriedkových kríkoch v neďalekom lese. Natešené prasiatka si už mohli naozaj vydýchnuť. Spoločne oslavovali, že sa im podarilo ubrániť sa pred hladným vlkom.

„Tak, a teraz si aj vy dvaja postavíte poriadne murované domy!“ zavelilo najstaršie prasiatko.

Puf a Buf **bez slova súhlasili**. Na vlastnej koži sa presvedčili, že rýchla a nekvalitná práca sa nevypláca. Na hru bude vždy dostatok času, ale najprv si treba splniť svoje povinnosti.